

Dette vil derhos vise sig endnu stærkere, naar man fremdeles gaaer længere tilbage, gaaer til de forudgaaende 50 Aar. Jeg har saameget mere meent at burde fremsætte disse Bemærkninger, som jeg befinder mig i det Tilfælde ved 2den Behandling at have stemt for, hvad der var foreslaaet af den ærede Finantsminister, men maa bekende, at jeg ved nærmere Overbetælse har følt mig omstemt, og ikke vil unddrage mig den Dadel, der kunde følge af ikke itide at have erkjendt, hvad jeg nu anseer for rigtigst.

Ordføreren: Jeg har under denne Behandling ganske trostlig udtalt den Sætning, at det kunde anses for givet, at Sædpriserne ere i Stigning, thi dette Spørgsmaal har jo hos os for ganske kort siden været underkastet en meget omfattende Drøftelse i Anledning af en Concurrence til en Lækerpost ved Universitetet. Undersøgelsen, som denne Concurrence gav Anledning til, foreligger jo, og det er det Resultat, der er kommet ud af denne Undersøgelse, at det maa anses for en given Ting, at siden Amerikas Opdagelse ere Sædpriserne stigende, eller med andre Ord, at Forholdet imellem Penge og Sæd udvikler sig til Fordeel for Sæden. Det nytter ikke, at man mener, at det vilde være en urimelig Gridsfthed at antage, at Sædpriserne kunde gaae højere end nu, thi jeg troer endogsaa, at man kan paastaae, at det er den almindelige Mening, at de ville det, og at der er ikke saa Eiendomshandler hos os, der netop grunde sig paa denne Opfattelse. Det være nu en urimelig Gridsfthed eller ikke, saa er det den almindelige Mening, at det vil skee, og ligesaa sikkert er det, at man i den Henseende har Erfaringens Være at støtte sig til. Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) er i et meget væsentligt Punkt enig med Udvalgets Fleertal, nemlig i at drage en Skarp og bestemt Grændse mellem Indtægter i Sæd og Indtægter i Penge. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad det ærede Medlem bemærkede med Hensyn til Forskjellen i denne Henseende, og jeg vil gjerne udtale, at dersom Finantsministeren havde foreslaaet, at man med Hensyn til Pengeindtægter skulde have gjort den

samme Regel gjældende, som er indeholdt i § 4, nemlig, at Pengeindtægter skulde kunne afgjøres ved Betaling i kongelige Obligationer, saa vilde jeg ikke have gjort nogen Indsigelse derimod, thi det Pengebeløb, som Staten faaer ind, forandres ikke, og, naar vi altsaa modtage Capitalværdien efter den Cours, Obligationerne for Dieblisset have, saa er det en Afløsning, hvorved Statskassen Intet taber. Skulde altsaa Finantsministeren ønske at gaae ind paa en saadan Ordning med Hensyn til Pengeafgifterne, vilde jeg ikke finde Noget at indvende derimod; men jeg maa bestemt fastholde, at der er en Forskjel paa Afløsning af Pengeafgifter og Afløsningen af Afgifter i Sæd, og at man efter al Sandsynlighed ikke vil kunne gaae ind paa den sidste paa de foreslaaede Betingelser uden at paaføre Statskassen et meget betydeligt Tab. Der er gjort opmærksom paa, at der her ikke er Spørgsmaal om at udøve nogen Tvang, i hvilket Fald man ikke vilde kunne gaae ind paa Afløsningen. Nei, ganske sikkert er der ikke Spørgsmaal om at udøve nogen Tvang ligeoverfor Yderne til Statskassen, men paa den anden Side er der jo dog Spørgsmaal om at binde Statskassen for et Tidrum af 5 Aar; thi, naar det i § 1 hedder, at Finantsministeren bemyndiges til at afløse disse Afgifter, da er jo dog vel Meningen den, at, naar Noget efter Lovens Vedtagelse henvender sig til Finantsministeren med Ansøgning om at afløse, da vil Finantsministeren indlade sig med ham og gaae ind paa en Afløsning. Altsaa, ligeoverfor Statskassen udøves der virkelig en Tvang, idet den forpligter sig til at foretage Afløsningen af Renteindtægter, hvorledes end Sædpriserne maatte stille sig i de 5 Aar, som vi nærmest gaae imøde. Og saa deri finder jeg en Betænkelighed.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget:

§ 1, 1ste Linie, sættes istedetfor Ordet „afløse“: „indrømme en Afløsning af“ ansaaes som en Redactionsforandring, som vedtoges uden Afstemning.